

Virtuti & Musis

Virtuti nas povezuje

— Gašper Klančnik —

Dragi prijatelji kongreganisti in drugi bralci glasila! Sv. Avguštin pravi: »*Vera, živa vera je tista, ki me nagiba, da padem na kolena pred oltarjem svojega Boga ali v molitvi dvigam roke in oči proti nebu.*«

Simboli imajo v človekovem življenju posebno mesto, česar pa se kristjani še na poseben način zavedamo, saj nas vodijo do skrivnostnih globin naše vere. Prav simboli so tisti, ki nam pomagajo, da moremo svoje srce odpreti nadnaravnemu, so preudarno stkane niti, ki jih moramo v luči vere prav vrednotiti. Le preko simbolov lahko v polnosti doživljamo bogato obredje svete Cerkve in osmišljamo nam dragocen krščanski življenjski prostor. Močno se zavedamo, da nam telesne drže, kretnje, seveda tudi skrbno izbrani predmeti: liturgični paramenti in sakralne umetnine, tudi glasba ..., morejo pomagati k zbranosti in poglobljanju notranjega razpoloženja. Radi to ozaveščajmo in udeležajmo.

Kongreganisti, bogoslovci in duhovniki, lahko v glasilu Virtuti & Musis prepoznavamo posebno dragocen simbol – sprejemajmo ga kot znamenje povezanosti, saj nas v drobnem odmevu dogajanja v semenišču in Cerkvi na poseben način združuje ter ohranja vez edinosti.

Tudi pričujoča številka našega glasila želi ostati zvesta tej tradiciji. V njej boste prebirali, kdo so tisti 'korajžni' fantje, ki so prinesli nov utrip v našo hišo, prebrali boste, kaj nam škof Smej polaga na srce ob vstopu v sveto leto usmiljenja, tudi to, na kak način želimo vabiti k novim duhovnim poklicem v naših župnijah, ne bo manjkalo vtisov diakonov ob letošnjih posvečenjih ter vtisov bogoslovce iz doživljanj v poletnih mesecih ...

Naj vas spremlja Marijino varstvo.
Sedaj pa povabljeni k branju,

vaš urednik

BOGOSLOVNO SEMENIŠČE
COLLEGIUM CAROLINUM

Virtuti & Musis – glasilo Marijine kongregacije
slovenskih bogoslovcev in duhovnikov

Dolničarjeva 4, 1000 Ljubljana
marijina.kongregacija@gmail.com

Glavni urednik in lektor: Gašper Klančnik
Oblikovanje: Matej Vинојčić
Blaž Franko
Fotografija: Janez Meden

Tisk:
Kotis d.o.o.; info@kotis-tisk.si

Na naslovnici:

Pripenjanje Marijine svetinjice ob prazniku Brezmadežne

Med pobožnostjo in ...

— Matej Vинојčić, prefekt MKSBD —

Marijina kongregacija je bila ustanovljena leta 1908 z namenom gojenja pobožnosti do Marije. Danes, po več kot sto letih, ima ta beseda – pobožnost – velikokrat negativen prizvok, je tarča posmeha in norčevanja. Na eni strani imamo skrajne 'pobožnjakarje' v negativnem pomenu, na drugi strani pa posmehljivce, ki se znajo norčevati in zahrbtno hihitati prav vsemu in vsakomur. Umetnost je torej najti srednjo pot, zdrav odnos do Marije in tudi drugih svetnikov.

Vprašajmo se, kako naj ljubim Boga, Devico Marijo, svetnike, če se vsaj resno ne trudim ljubiti in sprejemati bližnjega? Kako naj ljubim, česar ne vidim, ko pa nisem sposoben sprejemati in imeti rad bližnjega, ki ga vidim. Še več, kako naj ljubim Boga, ko pa bližnjega z besedo in dejanji ubijam? Odgovor je seveda jasen. Ne morem. Ne morem hkrati Boga ljubiti in bližnjega zaničevati.

Naša pobožnost do svetnikov, posebno do Device Marije, bi se morala najbolj kazati v odnosu do bližnjega, v odnosu do človeka, ki ga vidim, saj so drugače naše pobožnosti prazne, so nam zgolj nek zunanji izraz nečesa, kar ne obstaja. Tudi zaradi tega je danes beseda pobožnost dobila negativen prizvok. Dobro je vedeti, da pri človeku vedno obstaja razkorak med tem, kar resnično je, in tem, kar kaže na zunaj. Ravno Marija nam je zgled svetnice, ki je bila spočeta brez madeža izvirnega greha in je celo življenje ostala v posvečujoči milosti brez vsakega greha; tako je Marija zgled človeka, v katerem ni bilo razkoraka. Lahko rečemo, da je ideal pobožnosti, je tista najvišja pobožnost, po kateri moramo hrepeneti. To ni neskončnost nešteti litanij in klečanja, temveč iskrena želja po tem, da bi ljubili Boga in človeka, ki ga vidimo, ne zgolj tistega, ki nam želi dobro, ampak prav vsakega. Seveda nas molitve in različne drže pobožnosti podpirajo na tej

poti in so še kako potrebne. Vendar pa so brez truda, da bi nas odpirale za Marijino držo, ki se udejanja v našem odnosu do drugih, prazne.

Vedeti moramo, da je Marijina drža ideal in ga je pravzaprav nemogoče uresničiti, saj poleg Marije ne poznamo svetnika, ki bi bil brez vsakega greha. Ravno zato ne smemo biti prestrogi do sebe. Naše življenje je in bo sestavljeno iz vzponov in padcev, iz naših dobrih pa tudi slabih del, temu se ne moremo izogniti, truditi pa se moramo, da bi naša dobra dela prevladala in bi se se vedno znova odpirali Marijinemu idealu, tako nas bo naša Mati navduševala v svoji drži pobožnosti.

Ni se težko prepustiti toku ljudi okoli nas, za katere je glavni užitek ogovarjanje, spletke, teorije zarot in druge neumnosti, ki nas kaj hitro potegnejo v igro izmišljevanja laži in naslajanja ob nesreči drugih. Kako more takšen človek govoriti o pobožnosti in jo celo prodaja drugim pod krinko svoje svetosti? V tem primeru moramo biti do sebe zelo strogi! Popuščanje ne bi smelo biti, saj s temi dejanji drugega zelo globoko prizadenemo in mu celo onemogočimo marsikakšen korak, ki bi ga drugače v življenju storil, in mu tako zapremo pot. Priznamo si lahko, da je v Cerkvi to velik problem, ki še zdaleč ni nedolžna šala, kakor se to včasih zdi.

Devica Marija naj nam bo zgled prave pobožnosti, njena drža pa naj nas vabi, da ji sledimo, kljub vsem našim padcem, in se trudimo zmanjšati razkorak med našo pobožnostjo ter izrazom zunanega življenja. S tem bo naše življenje in predvsem življenje drugih vsaj za odtenek lepše. Trudimo se torej ljubiti Boga tako, da se ob tem trudimo ljubiti ljudi, ki jih vidimo. To je prava pobožnost, to je Marijina drža, to je naš cilj, ki pa ni niti približno enostaven. Ne preostane nam drugega, kakor truditi se ..., več kakor to ne moremo storiti.

Svetovni dan mladih

— Blaž Franko —

Če bi moral opisati kakšno res čudovito izkušnjo življenja, bi se gotovo spomnil na Svetovni dan mladih leta 2011 v Madridu. Tja sem odšel brez posebnih pričakovanj, nazaj pa sem se vrnil povsem drugačen. SDM je namreč pri meni dosegel ravno tisto, kar si je zamislil sv. Janez Pavel II. Z množico mladih s celotnega sveta sem doživel veliko slavlje vere in mladosti, začutil svežino in življenje Cerkve, z navdušenostjo in vzkliki pričakoval papeža ter dobil neverjetno vzpodbudo, da se vrnem nazaj v domače okolje. Ravno v

domači župniji sem potem predajal svoja doživetja in predvsem svojo okrepljeno vero.

Moja iskrena želja je, da bi vsi mladi iz naših župnij imeli možnost doživeti tisto energijo milijona mladih, ki z neverjetnim žarom živi za Kristusa. Vsakemu duhovniku bi svetoval, naj v svoji župniji spodbudi in podpre mlade, da se odpravijo na to pot. Res je, da bo zanjo potrebnih kar nekaj odpovedi, vendar bo potem sad toliko bolj cenjen. Ohranimo Cerkev živo in mladostno!

Posvetitev Kristusu po Mariji kot oblika marijanske duhovnosti

— Vlado Bizjak, *spiritual* —

Pred več kot 100 leti so naši predhodniki začutili potrebo po tem, da se med bogoslovci in duhovniki bolj zakorenini in utrdi marijanska duhovnost, zato je bila ustanovljena *Marijina kongregacija slovenskih bogoslovcev in duhovnikov*.

Brez dvoma je marijanska dimenzija ena izmed konstitutivnih elementov duhovnikove duhovnosti. Pa ne le duhovnosti, ampak tudi njegove istovetnosti, njegovega osebnega življenja in pastoralnega delovanja. Koncilski odlok *O službi in življenju duhovnikov* med pripomočki za duhovno življenje priporoča sinovsko vdanost, češčenje in ljubezen do Device Marije. Celo *Zakonik cerkvenega prava* klerikom, ki so si dolžni prizadevati za svetost, kot eno izmed dejavnosti v prizadevanju za popolnost, nalaga, naj »posebej častijo deviško Božjo Mater«. Zadnji *Direktorij za službo in življenje duhovnikov*, ki smo ga dobili pred dvema letoma (2013) v delu o duhovniški duhovnosti, namenja zadnje poglavje pobožnosti do Marije. Zelo lepo utemeljuje povezanost Marijinega Božjega materinstva s Kristusovim duhovništvom. Ta je na oltarju križa kot veliki duhovnik zaupal svojo Mater ljubljenu učenca in po njem vsem duhovnikom. Zato jo duhovniki posebej sprejemamo v svoje življenje za svojo mater. Ona je najodličnejša oblikovalka našega duhovništva, ona oblikuje, varuje in bdi nad duhovnikovim srcem.

Eden pomembnejših vidikov odnosa do Marije oz. marijanske duhovnosti je posvetitev Kristusu po Mariji. V zgodovini se je razvilo kar nekaj različnih oblik te posvetitve, na primer tista najbolj znana po sv. Ludviku Montfortskem, pa posvetitev oz. izročitev Marijinemu Brezmadežnemu Srcu preko 5-ih prvih sobot, ki izhaja iz Fatime ... Svoje vidike so dodali nekateri svetniki kot sv. Maksimilijan Kolbe, bl. Mati Terezija in sv. Janez Pavel II.

Ideja posvetitve pravzaprav ni prav posebna novost. Temeljna posvetitev je namreč krstna posvetitev, zakrament svetega krsta. Pri njem se človek, ki je sicer objektivno Božji otrok, tudi sam zavestno (subjektivno) odloči, da hoče v vsem pripadati Bogu, se posvetiti njemu in se tako odtrgati in odpovedati kakršni koli oblasti greha in zla nad svojim življenjem. Ker v Katoliški cerkvi v glavnem krščujemo otroke in so birmanci še precej nezreli pubertetniki, se večinoma nikoli ne zgodil, da bi katoličan zavestno, globoko, zrelo in osebno naredil to odločitev ali sklenil zavezo z Bogom. Posvetitev je torej neke vrste zavestna obnovitev in poglobitev krstnih obljub.

Ker pa to ni tako preprosto, je seveda samoumevno, da potrebujemo nekaj priprave. Tako so se razvile različne vrste priprav na to oz. metod. Od ignacijanskih duhovnih vaj, ki potekajo ves mesec v tišini, do 9-ih prvih petkov ali na primer 33-dnevne priprave na posvetitev Kristusu po Mariji, ki

smo jo z bogoslovci opravili letos pred praznikom Brezmadežne. Bogoslovci in duhovniki se vsako leto na praznik Brezmadežne posvetimo oz. obnovimo posvetitev njej. Prav je, da to vedno znova poglobimo vsaj z 9-dnevno pripravo ali tudi s čim več.

Treba pa je poudariti, da je vsaka posvetitev naravnana na Boga in ne na Marijo. Vedno se posvetimo Bogu. Marija je le način, sredstvo ali pot do tega. Avtorji večkrat govorijo, da je ona »najkrajša ali najlažja« pot do Kristusa, do Boga. Te temeljne predpostavke ne smemo nikoli izgubiti izpred oči.

Posebnost posvetitve, o kateri govorimo tukaj, je torej v tem, da v središče postavlja Marijo kot posrednico in pomočnico pri tej posvetitvi Kristusu. Sveto pismo, tradicija in teologija nam postrežejo z nešteti vidiki in utemeljitvami, kako je Marija najbolj primerna in koristna pot za posvetitev Kristusu. Ne gre torej le za neko čustveno-poetično pobožnost z veliko cvetja, kajenja in lepim prepevanjem Marijinih pesmi. Gre za veliko bolj resno notranjo pot in odločitev, da damo svoje življenje na poseben način v roke Mariji kot svoji duhovni Materi in vodnici k njenemu Sinu. Gre za odločitev, ki ima posledice v našem običajnem vsakdanjem življenju, ne le v nekaj več recitiranih marijanskih molitvah.

Bogoslovci in duhovniki, ki smo člani Marijine kongregacije, bi še toliko bolj morali razumeti Marijino vlogo v našem duhovnem življenju. Kot duhovniki smo se ob mašniškem posvečenju Bogu še dodatno posvetili oz. zavezali. Če smo svoj vstop v Marijino kongregacijo vzeli resno, bomo vzeli za nekaj samoumevnega, da v našo krstno, posebej pa še duhovniško posvetitev povabimo Marijo kot našo duhovno mater in srednico. Posvetiti se, pomeni izročiti nekomu vse. Bogu smo izročili vse, to pa po Marijinih rokah. Ona, ki se je Bogu vsa in najbolj posvetila ter je bila Kristusu najbližja, nam lahko kot prva in najbolj kompetentna pomaga, da bo ta naša posvetitev boljša. Pomagala nam bo izrekati »zgodí se«, pomagala nam bo razumeti globino Božje ljubezni in usmiljenja, nam bo na situacijo pomagala gledati z Božjimi očmi, ščitila in skrbela bo za nas, kot je to v naravi vsake dobre matere, ki bi naredila vse za svoje otroke.

Posvetitev Kristusu po Mariji je zato ena najlepših dimenzij marijanske duhovnosti in bi morala biti za vsakega katoliškega bogoslovca in duhovnika nekaj naravnega. Pri marijanski duhovnosti namreč ne gre le za opravljanje »pobožnih dolžnosti« do Marije, ampak za vstop v globlji osebni in zavezan odnos na našo duhovno materjo. To pa je bolj pristno in prinaša tudi več sadov v naše duhovno življenje in več koristi za tiste, h katerim smo poslani.

Misericordia – nedoumljivi pojem presežnega

— Jakob Piletič —

Kaj beseda misericordia pravzaprav sploh pomeni? Kako bi sploh lahko doumeli to neskončno Božjo milost? Kaj je ta ključna beseda – usmiljenje –, o kateri že in še bomo v svetem letu Božjega usmiljenja mnogo premišljevali? Beseda, ki nam postaja že kar preveč vsakdanja? Pa ni, usmiljenje ni vsakdanje, je več kot to, je edinstveno, presežno in neskončno, ko se nanaša na Boga. Beseda »misericordia« – usmiljenje je skovanka dveh besed, in sicer »miser« in »cor« – nesrečen, žalosten in srce, kar mi daje takoj misliti, da je usmiljenja resnično vredno le srce, ki je skesano zaradi svojih grehov in žalostno nad padci in pomanjkanjem Božje bližine, prizadejano s strani greha. Gospod je sveti Favstini dejal, da ga zelo boleče rani nezaupanje v njegovo usmiljenje (1076) in »še nihče, kdor je klical moje usmiljenje, ni bil razočaran ali osramočen«. Nemški romantični pesnik 18. stoletja Heinrich Heine se je na svoji smrtni postelji na duhovnikov poduk o Božjem usmiljenju in odpuščanju s pravično kaznijo bojda odzval s sarkastično trditvijo, da mu bo Bog gotovo odpustil, saj naj bi to bila njegova služba (sc. Boga). Izhajajoč iz te bogoskrunske trditve, bi želel poudariti, da smo usmiljenja deležni lahko le, ko in če se bomo greha resnično kesali. Božje usmiljenje je neskončno, a je hkrati pravično; pravično v tem, ko je usmiljeno, in usmiljeno v tem, da je pravično. Če bi bilo le pravično, kdo bi bil vreden prestopiti prag blažene večnosti? In če bi bilo le usmiljeno, tedaj bi se bilo nespametno in zaman truditi k poštenemu življenju, življenju po Božji volji. Brez Božjega usmiljenja, razlitega na našo grešnost je to pravzaprav nemogoče.

— Matej Gnidovec —

»Miserando atque eligendo – z usmiljenjem in izvolitvijo!« so besede svetega Bede Častitljivega, ko v svoji homiliji razlaga poklicanost apostola Mateja. Jezus je videl apostola Mateja ne s telesnimi očmi, ampak z usmiljenjem v svoji notranjosti. Zagledal ga je kot cestinarja, se ga usmilil in si ga izvolil za svojega učenca. Ta pogled je bil nabit z usmiljenjem, odpuščal je grehe cestinarja, ki je premagal odpor učencev, to je pogled, ki je izbral njega, cestinarja in grešnika, da je postal eden izmed dvanajsterih. Ta pogled z usmiljeno ljubeznijo in izbranost je temeljnega pomena za držo, ki mora prevzeti vsakega duhovnika, ker je on v prvi vrsti Gospodov učenec, ki je začutil na sebi ta usmiljeni pogled svojega Učitelja. Duhovnik hodi v tej drži za Njim ne toliko s koraki, ampak s svojim življenjem. Duhovnik se večkrat srečuje z ljudmi, ki so obremenjeni s krivdo, pogosto jim na duši leži vse življenje in njim je treba priti naproti dušnopastirsko, kakor se je Jezus srečeval z grešniki. Ne smemo jih soditi trdosrčno, pač pa jim moramo pomagati, da te krivde ne potlačijo, ampak jo priznajo in se potem zaupajo vedno večjemu usmiljenju Boga in njegovi pripravljenosti, da odpusti! Prinašati ta usmiljeni pogled ljudem – to naj bo naše poslanstvo!

»Glej, prihajam!«

Pogovor z upokojenim pomožnim mariborskim škofom Jožefom Smejem

— Gašper Klančnik —

Škof Jožef Smej je v svojem 94. letu res nekoliko počasnejšega in negotovega koraka, a njegove misli so še zmeraj urejene in nagovarjajoče. Ko sva se dogovarjala za srečanje, da bi za naše semeniško in kongregacijsko glasilo spregovoril nekaj besed, sva nekako naključno izbrala 15. november ... Sedaj to razumem kot posebno Božjo previdnost, saj na ta dan v cerkvenem letu goduje sveti Albert Véliki – cerkveni učitelj. To je posebej zanimivo, saj se ob njegovem imenu pogosto pojavlja latinski nadimek *doctor universalis*, torej vsestranski učitelj. Kakor on tudi škof Smej posebej subtilno prodira v skrivnosti pisane besede poezije in proze ter seveda v nikoli zaokroženo polje teologije.

Vaše življenje in delovanje bogoslovci, verjamem tudi duhovniki, spremljamo s posebnim zanimanjem in hvaležnostjo, da nas more vaš zgled, klena drža in številna druga področja, ki se jim ob duhovništvu posvečate, opogumljati in bogatiti.

Ko pogledate na svojih 70 let duhovništva ter nekaj več kakor 30 let škofovanja, se z radovednostjo sprašujem, kateri so tisti življenjski poudarki, ki bi jih lahko osvetlili in bi mogli opogumiti fante v bogoslovju, da bi vztrajali na poti stanovitnosti, ponižnosti in čistosti.

Če sem res kak zgled – Bogu hvala. Pa naj bo tako ... Veste, spominjam se dogodka v svojo rano mladost, ko sem bil star kakih osem let, moja teta Magdalena Smej (samska celo življenje), mati mojega očeta Jožefa, je kot dekla služila na župnišču, bila je perica, stanovala pa je doma. Vsak dan je v cerkvi naprej molila molitev in je takole molila: »Sedaj bomo odmolili en očenaš in zdravamarijo za dar svete čistosti.« Šele, ko pride človek v dobo viharjev, takrat se spomni, da je njena molitev koristila.

Ko sem bil med drugo svetovno vojno leta 1944 na sam slovesni praznik Marijinega brezmadežnega spočetja, 8. decembra 1944 – in če sem rojen 1922, sem bil takrat star komaj 22 let –, se dobro spominjam, bilo je 3. decembra 1941, ko sem opravljal molitveno bogoslužje v bogoslovni kapeli v Sombotelu v prvem letniku bogoslovja, kjer mi je rektor bogoslovja, ki je bil hkrati profesor dogmatike, narisal križ na prsi (spogledala sva se, nato si je s posebnim žarom v očeh ter z upočasnjem in mirnim gibom roke napravil na prsih znamenje križa) ter mi dejal: »Vsak dan po svetem obhajilu moli za tri stvari; za ponižno srce, za čisto srce in za stanovitnost do konca.«

Se pravi ponižnost. Napuh. Veste, po izvirnem grehu smo vsi nagnjeni bolj k slabemu kot dobremu. Tudi apostol Pavel pravi, da v sebi čuti dva človeka, enega, ki hoče dobro, drugi pa slabo! Dostikrat napuh prevlada ... Zato je treba moliti za ponižnost. Ponižnost je resnica; vse, kar imamo, je od Boga, naši so samo grehi.

Čistost. Božji služabnik Danijel Halas, duhovnik, je pri svojih 30-ih letih prestal mučeniško smrt in ko je bil v juniju leta 1933 v Mariboru posvečen, je, pomislite, tovarna mesnice Benko posodila svoj avtomobil in svojega šoferja – to v času, ko ni bilo sluha, da bi navaden človek imel avtomobil –, da bi pripeljali novomašnika iz Bogojine. Spomnim se, da smo takrat 'deca' radi prepevali litanije po semeniškem napevu (tiho zapoje), ob tem pa nas je zmeraj navdajalo posebno veselje; Danijel Halas pa si je na novomašno podobico dal napisati: »Ako je veselje sploh na svetu, ga ima človek, ki je čistega srca.« Vzeto je iz Hoje za Kristusom. Še drug stavek iz Hoje za Kristusom pa je: »Kroti kolikor moreš svojo požrešnost, da boš lažje obvaroval čistost.«

Še tretje, stanovitnost do konca. To je, lahko rečem, specialni dar.

Izvrstno-specialen dar, ki ga je imela samo Devica Marija, brez madeža spočeta in ni nikoli grešila. Človek ne more vse svoje življenje, ne samo en del, ampak vse svoje življenje, tako živeti – brez tega izrednega daru –, da ne bi napravil vsaj malega greha. To je poseben Božji dar.

V zadnjem času ste prejeli kar nekaj častitljivih nagrad, nazadnje naziv častnega občana Mestne občine Maribor, madžarska vlada pa vam je že pred tem namenila odlikovanje Viteški križ madžarskega reda za bogato dejavnost na področju madžarske literature ... Kakšen je vaš pogled na te nagrade, kako jih sprejemate?

Vedno bolj se uresničujejo besede apostola Pavla: »Ne iščite tega, kar je spodaj, ampak to, kar je zgoraj, kjer je Kristus na Božji desnici.« Veste, v teh letih so moje misli že bolj zgoraj ... Zato mi to ne pomeni kaj posebno velikega.

Dobro. Tukaj je najprej nagrada madžarskega predsednika, ki me je odlikoval s priznanjem viteškega križa. Veste, Madžari nimajo kakega sorodnika v svoji jezikovni skupini, obkoljeni so z narodi, med katerimi ni sorodnega. Tudi s Finci ne morejo biti povezani, ni enako. Mi imamo Hrvate in celo Rusi so primer, ko se skoraj razumemo med seboj. Madžari so zelo veseli, kadar kdo njihovo literaturo nekako objavi. Prevedel sem štiri knjige, štiri romane iz madžarščine v slovenščino. Najprej delo pisatelja Géza Gárdonyija Atila, Bič božji. Ta pisatelj je bil organist v mestu Devecser na Madžarskem. Na svoj nagrobnik si je dal napisati besede »samo telo«. Duša je že pri Bogu ...

Kratka vsebina. V Carigradu pri carju je pisar, ki pravi, da bi rad šel do Donave v Panonijo, da bi bil služabnik Atilu. Tam sreča Emiko, 'lušno' dekle. Med njima je čista ljubezen. Emika mu je nekoč dejala: »Oba sva na Atilovem dvoru in če bo samo opazil, da si se me dotaknil, te bo dal križati ...« Zgodilo se je kasneje, da je Atila umrl. Ob njegovem pokopu, da ne bi nihče vedel, kje je pokopan (najbrž na dnu Tise), so sužnjem na dvoru dali vrečo čez oči, da niso videli, kam jih pelje neki človek. Med temi je bil tudi ta pisar, ki mu je Emika rekla, temu pisarju – Breči: »Hitro zamenjajva, nič ne govori, ne vprašaj zakaj.« Sama si je potem dala vrečo na glavo. To je ljubezen – do konca. Šla je v smrt namesto pisarja. Vse so postrelili, seveda tudi Emiko. Ko je pisar na koncu to spoznal, se je nekje usedel in se razjokal. Pred kratkim smo imeli tudi god svetega Leona Vélikega, papeža, zaradi česar je sedaj ta roman še bolj zanimiv. Ko gre Atila proti Rimu, mu gre papež Leon s svojimi odposlanci naproti. Ko Atila vidi to častitljivo postavo papeža Leona, se umakne in ne zruši mesta Rima. Kar je tudi opisano v tem romanu.

Drugi roman, ki sem ga prevedel, je roman istega pisatelja Géze Božji sužnji. Kratka vsebina. Menihi gredo po mestu Budapest, kjer vidijo Jude, ki menjavajo denar. Eden vpraša: »Kdo so ti ljudje?« Drugi menih pravi: »Ti so sužnji denarja.« Gredo dalje in vidijo človeka, ki se maje sem in tja, drži se 'plota' (se ob tem nasmehne), da ne bi padel. »Kdo pa je ta?« »Ta je suženj alkohola.« Gredo naprej. »Kaj pa kralj? Je tudi suženj?« »On je suženj svojega naroda.« »Kaj pa mi?« »Mi pa smo sužnji Božji.« Glavna oseba je vrtnar Janči. Zgodba se odvija na otoku, kjer je bivala sveta Marjeta Ogrska, hčerka kralja, bila je redovnica. Ta Janči jo je videl samo enkrat in ji je začel pisati pisma. Recimo taka lepa pisma: »Brodar v čolnu se pelje proti otoku, na otoku so bele žene, čisto bele, snežne. In pravijo: »Ti, dragi popotnik, lahko prideš, če pozabiš vse, vse svetno.« In ta pravi: »Vse pozabim, samo ene slike, ene podobe ne – čistega dekleta, redovnice Marjete.« Pismo ni nikoli prišlo do nje, ker so ga prestregli in ga zaradi tega prebičali. Šele, ko je Marjeta umrla, je šel k njej k mrtvaškemu odru in nanjo izlil parfum. Bil je vrtnar in je iz lilij ter raznih rož napravil parfum. Čudovit roman.

Tretji roman pa je od Ferenca Móra, ki je pisatelj posebno za mladino. Njegov zadnji roman je Zlata krsta. Kratka vsebina. Cesarju Dioklecijanu, preden je postal cesar, je preročišče prerokovalo, da bo cesar in njegov sin bo njegov naslednik, če do 20. leta ne bo vedel, čigav sin je. Ko je žena Priska rodila sinčka, ga je Dioklecijan skrivaj vzel in ga dal v rejo nekemu sužnju. Dobil je ime Kvintipor, pomeni peti deček. Ta deček se sreča z dekletom Titanilo. Ta mu je rekla, ti ne boš Kvintipor, ampak ti bom rekla Granatni cvet. Med njima je bila čista ljubezen, čeprav do poroke ni moglo priti, ker je bil suženj, četudi v resnici to ni bil. Ločila sta se in Titanila se je nato poročila z Maksimilom, ki je bil sin preganjalca kristjanov. Kar je bil tudi Dioklecijan. Granatni cvet ni vedel, čigav sin je. Imel pa je veliko denarja, ki mu ga je cesar na skrivaj pošiljal. Odšel je v Rim, kjer ima hišo, tam pa se sreča s krščanstvom. Zgodovinsko – kaj se je dogajalo? Na neki igri je prizor, kjer smešijo krščanstvo. Glavni igralec je moral izlivati bikovsko kri na oslovsko glavo, ki je bila pribita na križu (opravičil se je za izraz in še enkrat poudaril, da gre za zgodovinski poudarek), češ, to je krst

kristjanov. Kvintipor to vidi in opazi, da je glavni igralec začel jokati. Glavni igralec zakliče: »Jaz sem kristjan.« Mislili so, da se šali, ampak on spet: »Resnično, jaz sem kristjan.« Kar je tako vplivalo na Granatni cvet, da je tudi on priglasi oblastem, da je kristjan. Zvečer je prišel k liktorjem in jim povedal, da je kristjan. Ti mu pravijo, naj pride naslednji dan, ker so jih ta dan obglavili že 25.

»Pridi jutri.« Ne, pravi: »Jaz sem kristjan že danes, ne jutri.« Vprašajo ga: »Kako pa ti je ime?« »Granatni cvet.« »No, lepo ime imaš. Od kod pa si doma?« Odgovoril je: »Z otoka Večnosti ...« Mislili so, da se mu meša, a so ga vpisali. Preden pa je šel v smrt, je odšel do nekega juda in mu izročil veliko denarja z naročilom, naj odkupi sužnja, nekega kristjana, ki ga bodo obglavili. Pa ga je zanimalo, kako naj ve, katerega. Naroči mu, naj samo reče: Granatni cvet. In on je res odkupil okrvavljenega, mrtvega kristjana, Granatni cvet. Dal ga je v leseno krsto, kakor mu je bil naročil, in ga poslal na Nikomedijo na cesarski dvor. Dioklecijan krsto odpre in v njej vidi mrtvo telo lastnega sina. Nato vzame sekiro, razbije kip Jupitra z besedami: »Ti nisi pravi bog!« Nato gre v svojo palačo v Splitu in tam umre. Res so ga pokopali v zlati krsti, Dioklecijana, toda lesena krsta je premagala zlato – kristjani so premagali poganstvo.

Četrty prevedeni roman pa je od svete Elizabete Ogrske.

Madžari so to vzeli za veliko zaslugo in mi dodeli priznanje Viteški križ. V Mariboru pa častni občan mesta Maribor. Nadškofu, našemu Alojziju Cviklu, sem rekel, ali naj grem na to prireditve ... In mi je odgovoril: »Moraš iti! Tudi mene so povabili. To je v prid Cerkvi ne tebi. Cerkvi, ki jo tolikokrat blatijo.« Šel sem. Tam so me povabili tudi, naj se v imenu vseh nagrajencev zahvalim; tole sem povedal: »Predlagateljem povem, ki so nas pred-lagali: »Dragi predlagatelji, naložili ste nam novo breme, da moramo sedaj mi še naprej pošteno bogoljubno živeti, da se ne boste kdaj kesali, da ste nas predlagali; vsem nam pa velja – na tekališču tega zemeljskega življenja tako tecite, da boste nekoč meščani nebeškega Jeruzalema.«

... Če misliš, da nisi poklican, stori vse, da boš poklican – zmeraj si reci: prihajam, nikoli pa: odhajam.

Smo tik pred vstopom v sveto leto Božjega usmiljenja. Verjamem, da bo vstop v to leto za vas zaznamovan na poseben način, saj ste bili za mašnika posvečeni prav na praznik Brezmadežne, ko se bo sveto leto tudi začelo. Spominjam se trenutkov, ko smo bogoslovci lani ta dan smeli preživeti skupaj z vami.

Kako spremljate dogajanje v pripravi na sveto leto v Cerkvi na slovenskem, kakšne misli vas spremljajo ob tem; pa tudi, kako naj se duhovniki in bogoslovci najbolje pripravimo na leto, v katerega vstopamo.

Ko sem bil še kaplan v Murski Soboti, še ni bilo avtomobilov na razpolago. Bile so velike spovedi in zvečer smo dolgo spovedovali. Počivat smo nato hodili na bližnja župnišča. V eni sobi nas je spalo tudi po več duhovniku in bili smo, kakor da bi se drug pred drugim sramovali – pokleknil sem ob postelji in rekel: »Moj Jezus, usmiljenje!« ... Še danes tako delam vsak večer ... In eno zdravamarijo pomolim.

Naprosili so me, naj napišem rožni venec Božjega usmiljenja. To sem storil in sedaj je že v Slomškovi založbi, kjer mi ga bodo računalniško pretipkali. Napisal sem ta križev pot Božjega usmiljenja, tako da se lahko bere tudi, ko mine to leto Božjega usmiljenja.

Letos ste pred mašniškim posvečenjem vodili duhovne vaje za novomašnike. Po duhovnih vajah je bilo iz njihovih ust mogoče slišati mnogo opogumljajočih besed ... Kakšna je vaša popotnica za letošnje bodoče novomašnike in nas vse, ki stopamo na to pot, kaj nam lahko položite na srce?

Ne vem, kaj sem dobrega Bogu storil, ki mi je dal to milost, da sem za vse novomašnike, 12 jih je bilo, tudi za kartuzijanskega brata, ki je bil že prej posvečen, lahko vodil duhovne vaje. Razlagal sem jim šesto poglavje Janezovega evangelija. To poglavje pripravlja na evharistijo, na kruh življenje. Hkrati pa sem jim povedal, kar bogoslovce rad večkrat ponavljam; zame je eden izmed najlepših odpevov pri psalmu: Glej, prihajam, da izpolnim tvojo voljo, Gospod. Ko sem pristal v Združenih državah Amerike na povabilo naših izseljencev, me je prišel pričakat na letališče pater Vendelin Špendov, frančiškan. In ko sem ga od daleč zagledal, sem mu že zapel ta psalm (zapoje). On je namreč skladatelj te uglasbitve. Zame je to najlepši psalm. Glejte, slovenščina ima v besedilu prihajam. Ne, glej, pridem. Ampak prihajam. Torej nedovršnik. Vedno, vsak dan – prihajam. Če misliš, da nisi poklican, stori vse, da boš poklican – zmeraj si reci: prihajam, nikoli pa: odhajam.

Molitev duhovnika

Aljaž Baša

Dragi prijatelji! Ko sem meseca septembra prišel v Zagreb v Bogoslovje na enoletno izmenjavo, sem v sobi, ki mi je bila dodeljena, poleg pohištva našel samo en list papirja (ki ga je nekdo pozabil v sobi), na katerem so bile misli, ki jih lahko premišljuje duhovnik ali bogoslovec zvečer ob koncu svojega dneva. Zelo me je nagovorilo in sem se takoj lotil prevajanja. Želim, da nagovori tudi vas ob premišljevanju naše poti kot bogoslovca ali duhovnika.

»Gospod, večer je, sam sem.

V cerkvi je vse več tišine, ljudje so odšli, jaz sem odšel v sobo.
Sam.

Srečal sem ljudi, ki so se vračali s sprehoda.

Šel sem mimo kinodvorane, ki je omamljala ljudi s svojim programom. Tudi mimo terase gostilne sem šel, kjer so utrujeni sprehajalci poskušali podaljšati veselje nedeljskega odmora.

Srečal sem otroke, ki so se igrali na stopnicah.

Srečal sem otroke, Gospod, tuje otroke, ki mi nikoli ne bodo pripadali.
Gospod, tukaj sem.
Sam.

Vznemirja me tišina. Duši me osamljenost ...

Gospod, telo imam takšno kot drugi ljudje,
sveže delovne roke, srce, sposobno ljubiti,
ampak ves sem se daroval Tebi.

Ti si to resnično hotel.

Ves sem se Ti daroval, popolnoma sem Ti predan, ampak težko je to Gospod!

Težko je ljubiti cel svet, pa si nikogar ne pridržati.

Težko se je rokovati, a se ne z nekom držati za roke.

Težko je občutiti, kako raste Tvoj klic in se ves darovati Tebi.

Težko je biti drug med drugimi, a ostati zato drugačen.

Težko se je neprestano darovati,

a pri tem ne premišljevati, da se mi nič ne vrača.

Težko je biti drugim zgled, a ne morem si najti vzora v drugih.

Težko je drugim odstraniti breme greha, a nimam možnosti odstraniti ga sebi.

Težko je poslušati skrivnosti, a ne morem jih nikomur podeliti.

Težko je z drugimi potovati v tem življenju,

a ne smem se niti malo prepustiti uživanju življenja.

Težko je biti sam. Sam pred vsemi. Sam pred svetom.

Sam pred trpljenjem, smrtjo greha.

Sin moj, nisi ti sam. Jaz sem ob tebi. Jaz sem – ti.

Meni je potreben ta tvoj človeški del kot dopolnitev,
da nadaljujem svoje utelešenje in odrešenje.

Potrebujem te.

Potrebujem tvoje roke, da delijo moj blagoslov.

Potrebujem tvoja usta, da govorijo moje besede.

Potrebujem tvoje telo, da nadaljujem svoje trpljenje.

Potrebujem tvoje srce, da hrani in deli mojo ljubezen.

Potrebujem tebe, da nadaljujem svoje odrešenje.

Ostani ob meni, sin moj.

Gospod, tukaj sem,

tu je moje telo, tu je moje srce, tu je moja duša.

Daj, da bom dovolj velik, da se bo lahko cel svet oprl name,

daj, da bom dovolj močan da ga lahko nosim,

daj, da bom dovolj čist, da ga lahko objamem,

a, da ga ne zadržim.

Daj, da bom mesto srečanja ali samo mesto prehoda.

Pot, ki vodi samo k Tebi.

Gospod, zdaj zvečer, ko je vse napolnjeno s tišino,
in ko moje srce razžira velika samota, ko moje srce rani ostra osamljenost,
zdaj, ko mi ljudje razdirajo dušo, Ti kličem,
da je ne morem in sem jo nesposoben umiriti.

Zdaj, ko mi na ramena pritiska cel svet s svojo težino bede in greha,

Ti darujem še enkrat svoj DA,

ne v veselem rajanju, ampak tiho, vedro, ponižno.

Čisto sam, Gospod, pred Tabo.

V pomirjenem večeru.«

Talar bodo oblekli ...

Boštjan Dolinšek

Stranje (Ljubljana)

Sem Boštjan Dolinšek in prihajam iz župnije Svetega Benedikta v Stranjah. Željo po duhovniškem poklicu v sebi gojim že od otroških let, ki sem jih preživel kot najmlajši od treh otrok. Za dar vere in željo po duhovništvu se moram prav posebno zahvaliti starim staršem in staršem, ki so me ves ta čas in me še vedno podpirajo. Na pobudo domačega župnika sem v drugem razredu začel ministrirati, čez nekaj let še prebirati Božjo besedo in v zadnjih letih osnovne šole občasno še prepevati v zboru. Pot me je po končani osnovni šoli zanesla na Vipavsko, kjer sem obiskoval tamkajšnjo škofijsko gimnazijo, kjer sem letos tudi maturiral. Zadnji dve leti sem bil voditelj mladinske skupine, ki mi je dala mnogo dragocenih izkušenj in prijateljstev. Oktobra letos pa sem z dovoljenjem gospoda nadškofa končno prestopil prag Bogoslovnega semenišča v Ljubljani.

Anže Cunk

Kokrica (Ljubljana)

Pisalo se je leto Gospodovo 1989, ko sem na petek, 13. oktobra, na polno luno, en mesec in en teden prezgodaj prijoval na svet kot prvorojeni otrok mami Vilmi in očetu Jožetu. V družino Božjih otrok sem bil sprejet v Župniji svetega Lovrenca na Kokrici 7. januarja, na nedeljo Jezusovega krsta in mamin rojstni dan. Sem eden tistih fantov, ki je na svet prišel z besedami: »Gospod z vami«, saj sem že kot majhen otrok rad 'maševal' v svoji sobi. Bratranec je bil ministrant, mlajša sestra pa redna obiskovalka 'maše'. Moja najljubša igrača v otroštvu so bile jaslice, saj kamorkoli sem šel, sem jaslice nesel s seboj, med drugim tudi na morje. Osnovno šolo

sem obiskoval sprva na Kokrici, kasneje v Kranju, nato pa sem šolanje nadaljeval na Gimnaziji Kranj. Po končani gimnaziji me je pot najprej zanesla na Pravno fakulteto, toda po enem letu sem ugotovil, da ta študij ni zame in sem se vpisal na Teološko fakulteto, kjer sem bil dejaven član in nisem prišel samo po status. Ker zelo rad spoznavam nove ljudi, svet in domovino, sem se v gimnaziji vpisal na krožek *Izleti po Evropi* in se udeležil izmenjave v Nemčijo in na Dansko. Za izmenjavo sem se odločil tudi tekom študija, ko sem en semester preživel na Univerzi v Regensburgu. Pot do odločitve, da postanem bogoslovec in v bodoče duhovnik, ni bila lahka. Z Gospodovim klicem sem se kar nekaj časa boril in se spraševal, zakaj ravno jaz. Toda Gospod me je po svojih znamenjih pripeljal do te odločitve. Sedaj kličem: »Naj se zgodi tvoja volja Gospod.«

Domen Golob

Homec (Ljubljana)

Sem Domen Golob in prihajam iz župnije Homec pri Kamniku iz krščanske družine. Imam še brata in sestro. Vera me je začela zanimati v drugem letniku na Škofijski klasični gimnaziji, ko sem postal del skupnosti Mladi za Kristusa. Postala mi je zanimiva, saj sem si jo začel predstavljati tako: »Veliko bom molil, zato bom dobil darove Svetega Duha in ozdravljali ljudi, delal čudeže.« Počasi sem ugotovil, da nimam darov ozdravljanja in spoznal, da je bistvo v sveti evharistiji, tako sem začel vsak dan hoditi k sveti maši in redno k spovedi. V tretjem letniku sem začel hoditi z dekletom, da bi skupaj spoznala, ali naju Bog kliče, da se poroči. Vpisal sem se na Fakulteto za elektrotehniko. Sveta maša in molitev sta postali moja vsakdanja hrana predvsem za krepitev odnosa s punco. Na koncu drugega letnika na fakulteti sem videl, da sva po treh letih in pol v odnosu tako zelo napredovala, da je čas, da se poroči. Vendar pa se z njo nisem mogel zaročiti, ker nisem bil gotov, ali to res želi Bog. Že prej sem dalj časa Boga vztrajno spraševal, kaj želi od mene, vendar nikoli nisem dobil jasnega odgovora. Tako sem čakal na gotovost, ali naj jo zaslabim, še dva meseca. Končno sem pri sveti maši dobil tih odgovor v srcu o svoji poklicanosti. Ker sem sedaj tukaj, je najbrž vsem jasno, kakšen je bil. Ker pa je bila pot zame veliko lažja, kot za moje tedanje dekle, prosim za molitev zanjo.

Peter Čemažar

Ljubljana - Ježica (Ljubljana)

Sem Peter Čemažar. Kot peti izmed šestih otrok sem se rodil 5. 6. 1996, čez slaba dva meseca – na dan, ko se sicer spominjamo sv. Janeza Vianneya –, pa sem bil v župnijski cerkvi na Ježici še krščen. Poleg osnovne sem osem let obiskoval tudi glasbeno šolo, kjer sem se učil igrati violino. Šolanje sem nadaljeval na Škofijski klasični gimnaziji, ki mi je poleg gimnazijskega študija ponudila tudi mnogo drugih dejavnosti, med katerimi me je najbolj zaznamovalo udejstvovanje v Mladinskem mešanem komornem zboru. V družbi sopevcev sem spoznal tudi nekaj sveta. V župniji sem bil dejaven odkar pomnim. Sprva v otroškem pevskem zboru, kot osemleten fant pa sem bil na dan Brezmadežne sprejet med ministrante. Hvaležen sem, da sem lahko vse do vstopa v semenišče to službo vestno opravljal in da so me pri tem spodbujali tudi domači. V veselje mi je bilo tudi animatorstvo pri oratoriju in udeleževanje mladinskih srečanj v župniji. Če sem bil v župniji dejaven že od malega, pa za simpatijo s službo duhovnika tega ne bi mogel reči. Šele v zaključnem letniku gimnazije je v meni začela goreti ideja, morda želja ali pa klic, da grem ter v svojem življenju sledim in posnemam Dobrega pastirja. Po enoletnem premišljevanju sem se sredi septembra letošnjega leta dokončno odločil in vpisal v Bogoslovno semenišče. Bogu, pa tudi vsem, ki so me pri tem spremljali, dolgujem iskreno zahvalo.

Urban Rupnik

Logatec (Ljubljana)

Simon Lampreht

Svečina (Maribor)

Sem Simon Lampreht iz župnije Svečina, katere zavetnik je Sv. Andrej. Rodil sem se leta 1992 mami Mariji in očetu Francu. Ker sem bil edinec, sta mama in oče vso vzgojo preusmerila name in lahko rečem, da sta me dobro in pošteno vzgojila, za kar sem jima neizmerno hvaležen. Po končani osnovni šoli v Zgornji Kungoti se je moja pot šolanja nadaljevala v Mariboru na Prometni šoli, kjer sem se izsolal za prometnega tehnika. Nemalokrat se pošalim, da sem Gospodu hvaležen, da mi je pustil da si pridobim ta poklic: »Bom lahko vsaj iz logističnega (transportnega) vidika ljudi usmerjal naravnost v cerkev.« Mnogi, ki me poznajo, bi dejali, da sem na Gospodov klic odgovoril že v rani mladosti, ko sem začel ministrirat. Res me je ministriranje vedno privlačilo in sem pri oltarju užival, a z Gospodom sva se iz oči v oči globlje srečala šele pred slabim letom, ko sem bolj intenzivno začel razmišljati o klicu, ki me je nekako žulil že od 3. letnika srednje šole. Po velikem zgledu domačega župnika, uršulinke s. Štefke, karitativnega dela, animiranja na oratoriju in še mnogo drugega sem le prepoznal, kaj Bog od mene v življenju pričakuje in da to želim v polnosti izpolnjevati. Čeprav sem se malo zbal, mi je upanje dalo srečanje z molivci za duhovne poklice, ko vidiš, da nekdo vedno znova moli in daruje svoje trpljenje zate, ti na koncu niti na misel več ne pride, da ne bi odgovoril Gospodu z: »Tukaj sem, Gospod, pošlji mene!«

Jakob Piletič

Kostanjevica na Krki (Novo mesto)

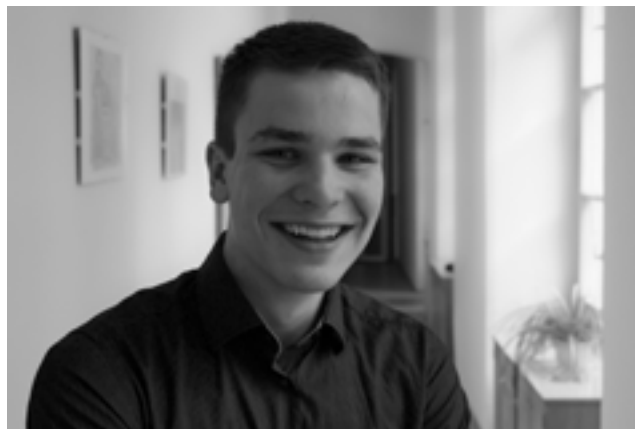

Moje ime je Jakob Piletič, rodil sem se 31. julija 1996 v Novem mestu materi Nataši in očetu Jožetu. Prihajam iz Župnije sv. apostola Jakoba Starejšega Kostanjevica na Krki. V letošnjem letu sem maturiral na novomeški klasični gimnaziji. Zlasti leta gimnazijskega

izobraževanja so bila tista, ki so klic k oltarju le še potrjevala in poglobljala. Težko bi natančno opredelil trenutek, ko sem spoznal, da je to to, da je duhovništvo pot, ki jo je zame pripravil Gospod. Odločilnega pomena pri odločanju je bila gotovo molitev, osebni pogovor z Gospodom, pa tudi pogosto obiskovanje svete maše; molitev mnogih ljudi, ki so molili zame in ne nazadnje tudi mnogi dobri zgledi duhovnikov, ki sem jih srečeval v vseh teh letih. V župniji sem se rad vključeval v različne aktivnosti in dejavnosti: ministriranje, branje beril, animatorstvo, mladinski verouk pa tudi ŽPS, ki so moj odgovor na Božji klic pomagale le še konkretizirati. Kljub nekaj preizkušnjam, ki mi jih je Gospod naklonil v zadnjem letu in so mojo odločitev le še dodatno prečistile, sem vesel, da sem končno tu, kjer me Bog hoče imeti, v ljubljanskem bogoslovju. Trdno verjamem, da je taka Božja volja in želim si lahko le, da bom na tej poti skupaj s sobraty vztrajen in bom tako enkrat vreden postati *alter Christus*, delivec in oskrbnik Božjih skrivnosti.

Jure Novak

Št. Peter - Otočec (Novo mesto)

Sem Jure Novak, star sem 18 let in prihajam iz Župnije Šentpeter-Otočec. Imam štiri sestre in enega brata. Kot otrok sem se rad igral igro poklicev. Tako sem 'obhajal' mašo s sestro in sosedom. Na predlog očeta sem v šestem razredu začel ministrirati v farni cerkvi. Sčasoma sem se začel pogovarjati tudi z župnikom msgr. Francetom Dularjem. Ker mi sam verouk ni bil zadosti, sem ga dosti spraševal tudi izven rednih ur. Od njega sem dobil tudi kakšno dobro knjigo, ki sem jo z zanimanjem prebral. Ko sem bral te knjige sem začel razmišljati bolj krščansko. V osmem razredu sta moji sestri odšli na Stično mladih in od tam prinesli brošuro, kjer sem videl oglas Centra za duhovne poklice Maribor. Po tem sem poklical sestro Štefko Klemen OSU, ki v Centru deluje ter z njo veliko debatiral in razločeval svojo poklicanost. Če v tistem času ne bi bilo nikogar, ki bi me spremljal, tako kot gospod Dular in sestra Štefka, ne vem, ali bi se kdaj vpisal v Bogoslovje. Vedel sem, da bi bilo zelo koristno, da bi se vpisal na kakšno klasično ali splošno gimnazijo, a sem raje izbral drugo pot. Vpisal sem se na Ekonomsko šolo na program medijski tehnik. Tudi zato, ker me je zanimal poklic napovedovalca na radiu. V srednji šoli je bilo glede klica vse v megli. Tako je bilo vse do tedaj, ko sem se v 4. letniku udeležil duhovnih vaj, ki jih je vodila sestra

Štefka. Take jasnosti kot takrat na duhovnih vajah še nisem čutil. Odločil sem se ter po res dolgih počitnicah končno stopil na pot, ki vodi v duhovništvo. Priporočam se v molitev, da bom na tej poti vztrajal.

Janez Meglen

Krka (Novo mesto)

Ime mi je Janez Meglen in prihajam iz manjše Ivasi Laze nad Krko iz župnije Krka. Imam starejšo sestro in mlajšega brata, s katerim skupaj s starši živimo na manjši kmetiji. Od rane mladosti sem rad hodil v cerkev, saj me je predvsem bogoslužje svete maše zelo pritegnilo. Tako sem kmalu po prvem svetem obhajilu začel ministrirati na domači podružnici v Lazih ter v župnijski cerkvi svetega Kozma in Damjana. Pogosto in z velikim veseljem sem hodil k maši, tako sem spoznaval globine vere, ki svoj vrh doseže v skrivnostnem zakramentu svete evharistije. Eden najlepših spominov na moja osnovnošolska leta je Evharistični kongres v Celju leta 2010, ki je name naredil velik vtis – v glavnem zaradi blaženega Alojzija Grozdeta. V domači župniji sem sodeloval kot animator in bralec beril. V Škofove zavode v Šentvidu sem se po končani osnovni šoli vpisal na Škofijsko klasično gimnazijo, kjer sem tudi živel v Jegličevem dijaškem domu. Tam sem nadaljeval z rednim ministriranjem. Ob mnogih zgledih domačega župnika, zavodskih duhovnikov in še mnogo drugih se poglobljala moja želja postati duhovnik.

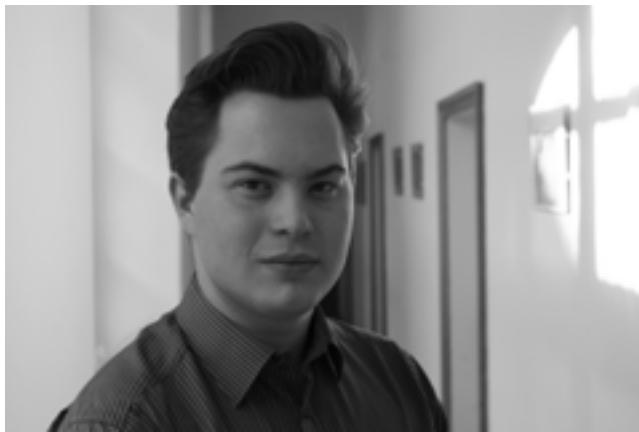
A potrebno je bilo še nekaj časa in predvsem molitve mnogih, ki so Boga neutrudno prosili, naj mi da poguma za sprejetje te pomembne odločitve.

Tako sem se po dolgem razmisleku na hitro odločil in letos jeseni stopil v ljubljansko semenišče, kjer želim Božji klic poglobiti, prečistiti in tako nekoč dospeti do dneva, ko bom lahko ponovil besede blaženega Alojzija Grozdeta:

*»Po novih potih šel bom v nove dni,
srca in duše Bog bo le vladar,
šla moja pot bo pred njegov oltar.«*

Tilen Kocjančič

Bertoki (Koper)

Sem Tilen Kocjančič, rojen 8. marca 1996 v Kopru in prihajam iz župnije Bertoki. Imam še mlajšega brata in sestro, ki sta dvojčka. Poklic duhovnika, do katerega sem vedno gojil posebno spoštovanje in pozornost, me je nagovoril že v zgodnjih otroških letih. Zato sem željo, da bi postal duhovnik nenehno nosil v svojem srcu in s klicem raste ter ga poglobljal z Gospodom pri sveti evharistiji, v molitvi in ob premišljevanju Božje besede. Po prejemu prvega svetega obhajila sem začel tudi ministrirati in tako sem smel pri sveti mašni daritvi slediti dogajanju поближе kakor prej. Sveta mašna opravila so me od nekdaj pritegnila in me posebej navduševala, zato sem k njim vedno z veseljem pristopal kot mašni strežnik, tako v domači župniji kakor tudi drugod. Po končani osnovni šoli v domačem kraju, sem se vpisal na Škofijsko gimnazijo Vipava, kjer sem ob dobrih profesorjih pridobil solidno znanje in izobrazbo ter razširil svoja kulturna obzorja. Ko se

je približevala matura in s tem tudi odločitev, kam naprej, sem se večkrat spomnil na besede svetega Avgušтина: »Nulla est enim maior ad amorem invitatio, quam praevenire amando. – Ni večjega povabila ljubezni, kakor ljubiti prvi.« Odgovoriti Gospodu na klic v duhovništvo, pomeni ljubiti in biti odprt Božji ljubezni; klicu predano slediti, je velika milost in dar, zlasti če se zavedaš svoje krhkosti in majhnosti pred Božjim obličjem. Tako sem se letos po uspešno opravljeni maturi odločil, da odgovorim kakor prerok Izaija tudi jaz: »Tukaj sem Gospod, pošlji mene!«

Aleksandar Cvetković

Batočina (Beograd)

Rojen sem leta 1988 v Kragujevcu. Odraščal sem v majhni vasi Crni Kao pri Batočini. Osnovno šolo in gimnazijo sem obiskoval v Batočini. Z

19-imi leti sem se vpisal na Pravoslavno teološko fakulteto v Beogradu, ki sem jo uspešno zaključil. Nato sem v osnovni šoli tri leta poučeval verouk.

Odločitev, da postanem duhovnik, sem sprejel pri 14-ih letih. Moji starši nad to odločitvijo niso bili navdušeni. Vendar pa me je spremljal močen občutek, da me Bog kliče v svojo službo, ki mi je dajal moč in vztrajnost. Poleg občutka, da me Bog kliče, se nisem mogel popolnoma poistovetiti s Pravoslavno cerkvijo. Ta isti notranji glas me je še isto leto, ko sem se jeseni 2007 vpisal na Teološko fakulteto, pripeljal k prvi katoliški maši v cerkev Kristusa Kralja v Beogradu. Vrženo seme ljubezni in hrepenenja do Katoliške cerkve je v meni začelo rasti. V sebi sem čutil nemir, vse dokler niso leta 2013 po šestih letih neprestanega boja dozoreli prvi plodovi, ko sem se podal na pot, ki je zame pripravljena. Že prvo srečanje z beograjskim nadškofom Stanislavom Hočevanjem mi je v polnosti odprlo vrata v skupnost Katoliške cerkve. Pomagal mi je pri odločitvi za duhovniški poklic. Pot me je pripeljala sem, v ljubljansko semenišče, za kar se moram najprej zahvaliti Gospodu in vsem, ki so me podpirali s svojo molitvijo in ljubeznijo. V življenju se primerijo tudi manj lepe stvari, ki se hitro pozabijo, vendar pa zaradi njih postanemo močnejši in bolje pripravljeni za delo na Gospodovi njivi. Za te izkušnje se Gospodu zahvaljujem, ker so test naše iskrenosti in preizkus ljubezni do Boga in bližnjega.

Zakaj mladi odhajajo?

— Janez Meden —

Bilo je letos poleti, ko sem med več tisoč mladimi stal pri sveti maši ob zaključku Mladifesta v Međugorju. Tam sem bil prvič in kraj kot tak se mi ni zdel nič posebnega, pretresel pa me je duh mladih, ki so z vseh celin prišli, da bi se priporočili Kraljici miru, skupaj molili in praznovali sveto mašo. Kot bogoslovec sem bil te množice mladih iskreno vesel; med njimi sem se zavedel, da sem poklican za služenje Cerkvi, ki ima kljub dvatisočletni starosti v sebi življenje, moč in gorečnost.

Poleg veselja nad mladostno gorečnostjo pa sem ob teh mladih čutil tudi žalost. Iz lastne izkušnje sem namreč vedel, da se bodo mladi po tej maši vrnili na domače župnije kot semena v priliki o sejalcu. Nekateri se bodo res vrnili v okolje, ki jim bo pomagalo, da bodo razvili korenine in nato pognali sad. A veliko je takih, ki jih bo domače okolje hitro zatrl; nekateri bodo doma takoj pozabili vse, kar so sklenili, in se vrnili na stara pota, drugi pa se bodo morda polni doživetij odpravili oznanjat, a jim bo kmalu zmanjkalo volje in gorečnosti, ker si ne bodo vzeli časa, da bi najprej poglobili lasten odnos z Bogom.

Za vse takšne mlade mi je žal, še bolj pa mi je žal za Cerkev, ki z njimi izgublja tudi njihove talente, ideje in mladostno zagnanost. Boli me, da Cerkev ali vsaj nekateri njeni predstavniki to gledajo s takšno lahkoto in da nekateri te mlade celo obsojajo. Morda ne ravno teh, ki so z mano stali okrog oltarja v Međugorju, zato pa vse tiste, ki so do birme pridno ministrirali, peli v zborih, hodili k verouku; po birmi pa so jih »pozobali ptiči« bolj privlačnih dejavnosti, ali pa je bilo od njih zahtevanega preveč in jih je »ožgalo sonce« razdajanja, ker niso imeli dovolj globokih korenin v osebni veri. Sprašujem se, kaj je tisto, kar bi mlade pripeljalo nazaj ali vsaj ohranilo tiste, ki še niso odšli. Iz življenja in dela z mladimi na mladinskih skupinah, oratorijih in taborih ter iz pogovorov z njimi se mi zdi, da jih na kriva pota pogosto žene žeja po razumevanju, usmiljenju in spodbudni besedi. Tragično je, da jih ta

žeja, ki je v bistvu žeja po Bogu, vodi stran od Cerkve. Kje zgrešimo, da mladi ne zaznajo, da jih v spovednicah vsak dan čaka razumevanje in usmiljenje Očeta, ki hrepeni po njih? Kaj počnemo narobe, da si mladi tešijo žejo po sprejetosti v spolnosti in alkoholu, ko pa imamo na oltarju Živi Kruh, ki nas sprejema in združuje v eno in ki edini lahko nahrani njihovo lakoto po bližini?

Mladi so pogosto podobni mladeniču iz Naina, ki so ga nesli k pogrebu, Jezus pa ga je obudil (Lk 7,11-17). Ker namreč brez Boga ne zmorejo pogasiti žeje po sprejetosti in koristnosti, duhovno umrejo – izgubijo mladostni žar, ideje ter zagnanost in družba jih pokoplje, ker si z njimi ne more pomagati. Jezus pa k mladeniču pristopi in ga spodbudi naj vstane, ta pa takoj začne govoriti.

Tako bi morala tudi Cerkev pristopiti k mladim in jih spodbuditi, naj se dvignejo iz životarjenja, nato pa jim pokazati, da so koristni in jim omogočiti, da zaživijo in s svojimi talenti govorijo ter se dejavno vključijo v družbo.

Hvaležni smo lahko za tradicijo Cerkve, ki v svetnikih, kot sta Stanislav Kostka in Dominik Savio, kaže, da je Cerkev lahko okolje, ki mladega človeka spodbudi, da zakliče: »Za več sem rojen!« in ga usmerja, da svoje talente daruje za druge. Hvaležni smo lahko za svetnike, kot je Janez Pavel II. Veliki, ki je pokazal, kako doseči srca mladih z iskreno ljubeznijo in očetovsko

spodbudo, ko jim je na dnevih mladih vselej ponavljal, da jih Cerkev potrebuje.

Zdi se mi, da je jubilejno leto usmiljenja priložnost, da Cerkev okrepi tak odnos do vseh, še posebej do mladih. Le Božje usmiljenje je namreč tisto, ki človeku do konca prisluhne, ga razume v njegovi stiski in mu ponudi odrešenje. To je rešitev, ki jo Bog ponuja po rokah svoje Cerkve, po rokah svojih duhovnikov. Spodbujam vas, bratje bogoslovci in duhovniki, ne bodimo kot najemniki, ki jim za ovce ni mar, ampak kot pastirji, ki dajo življenje, da bi vsaka ovca, tudi tista najbolj trmasta, ki vedno uhaja iz staje, prišla do izvira Božjega usmiljenja.

Del poletja z blaženo Mati Terezijo

— Matic Lesjak —

Ura je pet, komaj slišim zvok budilke, uho je že vajeno na hrup, ki predvsem od avtomobilskih hup, prihaja skozi razbite šipe v jezuitski hostel z ene izmed Kalkutskih ulic. Zaradi visoke vlage se zbudim ves premočen. Usedom se na posteljo, v kratki otroški molitvi skušam Gospodu izročiti dan. Sledi obvezna jutranja prha. Oblečem se in se v jedilnici napijem vode, za sabo jo natočim še dva litra, zadostovalo bo za dopoldne. S skupino malo pred pol šesto uro zjutraj zapustimo jezuitski samostan ter stopimo na tla realnosti mesta. Vzdlž široke ulice, po kateri se nenehno vozijo znamenite Tatove rikše, rumeni taksiji ter tudi vprega, levo in desno ležijo ljudje na kartonih ali na golih tleh. Ne gre osebe, ki bi ostale brez dela ter pristale na cesti, gre za cele družine, ki živijo na ulici. Tako se zjutraj umivajo v javnih kopalnicah, najde se tudi razbit hidrant, kjer se umivajo s to vodo s tal. Skratka, na ulici kuhajo, jejo, spijo oz. opravljajo vse življenjske potrebe. Tako lahko opišem potek jutra, enega izmed osemnajstih, ki sem jih z rodno sestro ter dvema prijateljema preživljal v prvem delu poletnega popotovanja po deželi nasprotji.

V Kalkuti smo živeli kot prostovoljci Misijonark Ljubezni, katerih srčika je: »Tešiti žejo križanega Jezusa Kristusa po ljubezni in dušah.« Vse leto, že od časa blažene ustanoviteljice, vabijo stare in mlade z vsega sveta, da skupaj z njimi strežejo bolnikom in zapuščenim.

Julija je v nekaj več kot desetih ustanovah, ki jih po mestu vodijo sestre, delalo več kot 150 ljudi, v večini mladih, vsaj polovico iz Španije, nato Združenih držav in še skupine iz Južne Koreje, Mehike, Hongkonga ... Skozi ves poletni mesec se nas je razvrstilo tudi 12 slovenskih študentov. Vsako jutro ob šestih se nas je večina prostovoljcev v Materni hiši, nad prostorom s sarkofagom relikvij blažene Albanke, udeležilo svete maše. Jutranjo daritev so v angleščini darovali ki so prišli kot voditelji skupin mladih. Poleg prostovoljcev so bile pri sveti maši tudi sestre, ki stanujejo v tej glavni stavbi reda ter 50 indijskih novink. Število redovnic zmerno narašča, trenutno je po več kot 100 državah okoli 4.500 sester. Osebnost je bila jutranja evharistija najlepši možen začetek dne. Jutranji trenutki z Jezusom so me skozi celoten dan krepili in spodbujali vsaj približno slediti zgledu usmiljene misijonarke. Blažena misijonarka je v matični redovni hiši namenoma kapelo postavila neposredno ob zid glasne ulice. V zakristiji me je vedno znova zganil napis, ki je po naročilu blažene po vseh njihovih zakristijah: »Božji duhovnik, obhajaj to mašo, kot bi bila prva, edina in zadnja.« Med mašo so se nad našimi glavami vrtele naprave za mešanje zraka, v ciboriju je zato večja sveta hostija obtežena s ploščatim križcem, da Najsvetejše ne odnese z oltarja. Zelo bogate so minute zahvale po obhajilu, v izrečni in peti molitvi jo opravijo sestre vsak dan skupaj z verniki. Popoldan na istem mestu prostovoljci izkoristijo možnost dobre ure tihe adoracije ter skupne molitve rožnega venca. V času molitve je v kapeli prisoten vsaj en

spovednik. Presrečen sem bil dnevno videvati skupine mladih, pristopajoče k spovedi.

Prostovoljci, turistom, tudi drugače verni domačini ves dan obiskujejo grob blažene, najverjetneje bo kanonizirana prihodnji september ter kleče ob nagrobniku prosijo njenega posredovanja. Misijonarke nagrobnik redno krasijo z barvitimi lističi cvetja, kar je vidno tudi na fotografiji, s skupino bogoslovcev. Po jutranji maši v jedilnici sledijo skupna molitev za apostolat, oznanila in zajtrk, ki vsebuje toast, črni čaj z mlekom ter banana. Zatem se prostovoljci po skupinah odpravijo v različne centre.

S prijateljem sva bila poslana v Dom za zapuščene umirajoče, ki ga je na Marijino srce, 1952 kot prvo ustanovo v Kalkuti odprla blažena misijonarka. Dom se imenuje Nirmal Hriday, Hiša čistega srca. Verjamem, da ni naključje, da sama stavba stoji neposredno ob velikem hindujskem svetišču boginje Kali, tako ima tudi bolj pogovorno ime – Kaligat. Sprva precej težko, a kasneje sem ravno po zgledu sester in ostalih 8-ih tujih bogoslovcev, ki smo bili po Božji previdnosti skupaj, delo med bolniki opravljal z veseljem. Posebna ekipa, v sodelovanju s policijo dnevno dostavlja ljudi z ulice, predvsem z območja železniške postaje. Te se prvo umije, pobrije in zdravstveno pregleda. V mojem času mislim, da je v domu umrlo pet ljudi. A kar nekaj od štiridesetih mož, ki smo jim stregli samo moški, je bilo še vsaj malo gibljivih. Dan prostovoljca se v centru prične z enournim ročnim pranjem perila, preostanek dela se preživi med njimi. Lahko rečem, da sem od začetka doživljal nekakšen odpor do shiranih domačinov, kot sem jih sprva dojemal, a ne znam opisati, kaj sem po nekaj dneh življenja z njimi videl v njihovih očeh. Oskrbovance smo sprehajali, spremljali do stranišča, jih tam tuširali, hranili, masirali, se z njimi igrali, ... Eno najbolj ganljivih srečanj pa je, ko sem sam, brez večjega fizičnega naprezanja, umirajočega moža prenesel na sveže postlano posteljo in ga nato skozi polodprta usta skušal hraniti. Ob doživljanju njegovega 'hlantanja' po življenju sem pričel jokati.

»Njegove besede na stenah vseh kapel v naših samostanih »žejen sem«, niso le iz preteklosti, ampak so žive tukaj in zdaj ter povedane vam. Verujete to?« Tako M. Terezija leta 1993 v pismu piše svojim Misijonarkam. Zares je bilo veličastno preživljati počitnice med ubogimi, kjer Misijonarke ljubezni uresničujejo usmiljenje in ljubezen do bližnjega.

Zgled svetosti Matere Terezije kaže spodbuden darovanski način, kako tešiti žejo križanega Gospoda. Še bolj zgovorno pa je, da je blažena to živela v živem odnosu z Marijo, kakor pravi Michael E. Gaitley, MIC, po čigar knjigi letos bogoslovci obnavljamo posvetitev Brezmadežni, prvo osebo, ki je na Kalvariji Jezusa slišala klicati »žejen sem«. Z njo je toliko bolj vedela, kako globoko je Njegovo hrepenenje po nas in po ubogih.

Diakon – služabnik

— Zbral in uredil Roman Ivanetič —

Letošnja jesen je gotovo razlog za veliko veselje med vsemi krajevnimi škofi v naši domovini, saj imajo prav vsi v svojih vrstah nove diakone. Kar 15 se nas pripravlja na prejem mašniškega posvečenja. Tako zaključujemo svoje izobraževanje in vzgojo v semenišču, obenem pa začnemo z novo šolo »življenja in služenja med ljudmi«.

Osnovni pomen diakonske službe je služenje Bogu in bližnjim, posebej tistim, ki so v stiski in potrebujejo pomoč. Diakoni, ki se pripravljamo na mašniško posvečenje, smo ob vikendih na župnijah, kjer pomagamo župnikom in stopamo v aktivno življenje Cerkve.

Dan diakonskega posvečenja mi posebej močno ostaja v srcu in spominu zaradi trenutkov škofovega polaganja rok in posvetilne molitve. Prav tako mi ostaja v spominu izpoved vere in podpis listin ter vstop v stolno cerkev, kjer so zadonele orgle in združeni pevski zbori iz naših župnij, kar mi je bilo v veliko spodbudo, kot tudi presenetljivo veliko število duhovnikov, ki so s svojo prisotnostjo izkazali sprejetost in podporo. Po posvečenju še bolj čutim, da imam kot diakon neko jasno nalogo v Cerkvi in da po škofu sedaj na poseben način pripadam Kristusu v njegovi Cerkvi. – Štefan Hosta

Zame je bilo posvečenje zelo doživeto in duhovno bogato. Vesel sem bil, da so me pri tem spremljali vsi tisti, ki mi v življenju veliko pomenijo. – Matjaž Muršič Klenar

Naj se ustavim pri dejanju, ko diakon bere evangelij pri sveti maši. Božja beseda je tista, ki spreminja človeka, zato mora Kristusova beseda, ki jo oznani diakon ali duhovnik priti v naša srca. Božja beseda mora oblikovati najprej srce oznanjevalca in nato vsakega, ki tej besedi prisluhne. Božja beseda mora vedno bolj in bolj stopati v nas, da se bomo lahko soočili z življenjskimi problemi in tako Kristusovi skrivnosti pustili v naša življenja.

Diakon mora kazati na nebeškega Očeta in na Kristusa. Kristus sam pa nam kaže pot, da najdemo smisel. Ko sami odkrijemo smisel življenja s pomočjo Kristusove besede, je na nas samih, da prinašamo žive vode tudi drugim. Ne zadovoljimo se samo z Božjo besedo, ki jo slišimo pri nedeljski maši! Vzemimo Sveto pismo vsak dan v svoje roke, berimo in se pustimo nagovoriti temu, kar nam hoče Gospod spregovoriti.

Posvečenje je bil dogodek, ki se mi je vtisnil v spomin iz več vidikov. Vesel sem bil duhovne priprave – tako osebne na duhovnih vajah pred posvečenjem, na duhovnih počitnicah v Paray le Monialu ko tudi molitve družine, župljanov domače župnije in župnije, kjer delujem, ter vseh drugih, ki so me podpirali na tej poti od vstopa v semenišče. Vesel sem bil, da sem bil na posvečenju ob tolikem številu duhovnikov, sorodnikov, prijateljev, župljanov in drugih. Vsekakor me vse navdaja z veseljem, da služim Gospodu! – Matej Gnidovec

Odmev na škofovsko sinodo

— David Berglez —

»*Nihče izmed nas ne želi ljubiti za dva dni. Ljubezen sama v sebi nosi trajnost. Ima večno razsežnost. Je ljubezen. Zato ljubezen nosi pečat trajanja in večnosti. Ta ljubezen se uresničuje v družini.*« – nadškof Stanislav Zore

V Gospodovem letu na god svete Elizabete in svetega Zaharija, 5. novembra 2015, smo na kulturnem večeru v ljubljanskem semenišču gostili ljubljanskega nadškofa Stanislava Zoreta. Gospod nadškof nam je opisal dogajanje na drugem zasedanju sinode o družini.

Ko pogledamo na sinodo v mesecu oktobru, je prišlo veliko potrditev, da je bila spremljana z molitvijo od zunaj. Vsi navzoči na sinodi so čutili, kako potrebna je sinoda o družini in razmislekih o njej znotraj Cerkve. Poudarjeno je bilo, da Cerkev ni samo zahodni svet – je Afrika, Azija je Latinska Amerika ... Na ostalih kontinentih družino razumejo drugače, zato se v vseh pogledih niso razumeli, saj se s problematiko družine soočamo na drugačne načine.

Prvi sklop vprašanj v obravnavi sinode so bile težave, s katerimi se soočajo družine in kašna so njena upanja. V drugem delu so razpravljali o poklicanosti družine v današnjem času, v zadnjem pa o poslanstvu družine v Cerkvi in svetu. Tako so zapisali v Družini: »*Eden od pomembnih poudarkov je bil prehod družine iz objekta pastoralnega delovanja, ko hierarhična Cerkev daje sporočilo in ga družine sprejemajo ter skušajo živeti, v družino kot subjekt pastoralnega delovanja, ko družine, ki so skupnost moža, žene in otrok, ljudi, ki so krščeni, ljudi, ki so Božji otroci, ki imajo kot takšni poslanstvo živeti in oznanjati evangelij, postanejo oznanjevalke evangelija. Družine same pričujejo o lepoti in zakonskega in družinskega življenja.*« (Smodiš 2015, 16)

Na sinodi se je torej delalo v manjših skupinah. V skupini, v kateri je sodeloval nadškof Zore, je bila izražena misel, da je potrebno družine bolj aktivno in zavzeto spremljati. Ponekod so občestva že zdaj dovolj živa in delujoča; so pa nekatera občestva še vedno preveč servilna.

»*Človek brez drugega človeka živi samoto. Bog pa človeka ne ustvarja za samoto. Bog človeka ustvarja za občestvo. Velikokrat med sinodo smo slišali poudarek, da je zakon skupnost med moškim in žensko, ki je trajna. Trajna skupnost. Trajna skupnost ljubezni. Te stvari so znotraj sebe močno logične. Vsi si jih želimo.*« (Smodiš 2015, 16)

Potrebno se je zavedati, da so otroci Božji dar in niso kopija staršev. Verjetno se slednjega najbolj zavedajo tisti zakonci, ki so več let čakali na otroka. Papež Frančišek je vse udeležence sinode povabil naj bodo v svojem

delu pozorni poslušalci in spoštljivi govorniki. Sinoda tako po papeževih besedah ni parlament ampak pot, ki jo je potrebno prehoditi skupaj.

»*Sodobna družina je najbolj ranljiva v tem, da ji premalo omogočamo, da bi bila družina. Danes je čas posamezne družine organiziran tako, da njeni člani niso skupaj. Večino življenja naše družine danes preživijo ločeno. Krajevno so večino časa vsak na svoji strani. Zakonca eden v eni službi, drugi v drugi. Zjutraj se vidita ali pa ne. Otroci spet ločeni od njiju. Zjutraj se vidijo ali pa ne. Srečajo se šele zvečer, ko prideta mož in žena iz službe, otroci iz šole, če nimajo še kakšnih prostočasnih dejavnosti. Ta ločenost je ena od velikih težav družine, da ne more živeti svojega družinskega življenja. Saj imamo star pregovor; daleč od oči, daleč od srca. Če nismo skupaj se nam lahko začne ohlajati srce. Ne da bi se začeli tega zavedati. Živimo v času kulture »uporabi in zavrzi.« (Smodiš 2015, 16)*

Na sinodi je nadškof Zore imel tudi govor. Poudaril je, da v Sloveniji verniki družinsko življenje in družino uvrščajo v sam vrh na lestvici vrednot. Vendar je tudi v Sloveniji moč čutiti izzive potrošniške družbe, ki pa se najbolj kaže v nespoštovanju svetosti življenja.

»*Veliko smo govorili o tem, kako pristopati k družinam, kako jih spremljati, kako jim pomagati, da bi bile vključene v cerkveno občestvo tudi, če ne prejemale obhajila. Naš odnos ni vezan z Bogom ni vezan samo na obhajilo. Bog k nam prihaja na različne načine. Poudarili smo prizadevanja, da te družine odkrijejo Sveto pismo, da odkrijejo molitev, duhovno življenje, pobožnosti, družinske pobožnosti. Z vsem tem se v njih krepi zavest, da so del Cerkve in, da so v odnosu z Bogom. Čeprav tega odnosa ne morejo živeti v vsej polnosti s prejemanjem obhajila.*« (Smodiš 2015, 16)

Na sinodi je bilo večkrat poudarjeno, da mora biti pastoralno delovanje usmerjeno v takšno skrb za družine, da ne bo več toliko ranjenih družin. Vse moči moramo usmeriti v dobre družine in dobre zakone, kjer bosta mož in žena živela zakon kot dar in ne kot jarem. Da pa bi dobro pripravili mlade na zakrament sv. zakona pa je potrebna ne samo neposredna, temveč tudi daljna priprava. Daljna priprava mora že otrokom in ne samo mladim dati vedeti, da je biti poročen nekaj lepega; ne vedno lahkega, a vseeno lepega. Pri slednjem so nam v pomoč lahko tudi pričevanja zakoncev in družin. Bližnja oz. že neposredna priprava pa bi se lahko izvajala v obliki razširjenega tečaja za zakon.

Reference;

Smodiš, Karlo. 2015. Ljubezen hoče biti večna. *Družina*, 8. november.

Odmev na duhovno obnovo

— Sebastijan Tišler —

Po tem ko se je ne dolgo nazaj zaključila Sinoda o družini in je bil izdan zaključni dokument, ne bi bilo bolj primerne teme naše druge letošnje duhovne obnove, kot je ravno družina. Med nas je kot voditelj le-te prišel duhovnik, ki mu je ta tema še posebej blizu pri njegovem poslanstvu, gospod Slatinek, sicer tudi bivši rektor semenišča v Mariboru, danes še sodnik na nadškofijskem cerkvenem sodišču v Mariboru in voditelj Centra za duhovne poklice v Mariboru.

Tudi v nas je hotel, kot se je izrazil, razpihati žerjavico, da bi tudi mi imeli skrb in prioriteto pripravljati mlade in kasneje spremljati družine v občestvih, kamor bomo poslani kot duhovniki. Njegova želja je bila, da bi bili apostoli družin, da bi vsak izmed nas zahrepenel po tem. Poskrbeti, da bi bile zakonske skupine žive, jih spodbujati. In tudi sicer, da bi bile družine aktivno vabljene, prisotne in sprejete, kadar se občestvo zbira skupaj. Pri podajanju vsebine teme je bil pri voditelju ves čas prisoten žar, gorečnost, predvsem pa ljubezen do naših družin. To svoje veselje je želel tudi pri nas bogoslovcih in nas ves čas opogumljal ter spodbujal ob naši ne lahki odločitvi za duhovništvo danes.

Dve temi za dva dneva. V petek zvečer smo prisluhnili sedanjemu stanju družine, kjer je prisoten rastoči individualizem, pretrgana verska tradicija, krhki medosebni odnosi, osamljenost, obup, zamere in podobno. Številni mladi se ne poročajo več, omahujejo pri sprejemanju še nerojenega življenja, stare ljudi pa dojemajo kot breme, širi se čustvena hladnost. Tudi njene pozitivne vidike je voditelj poudaril. Družina je naročje veselja, globokih čustev in odnosov. In veliko je dobrih družin, ki težijo k zvesti in stanovitni

zvezi. Kako dragoceno je pri tem pričevanje starševske »žrtvene ljubezni«. Sredi družine je duhovnik, ki ima lastno identiteto. Je poln upanja, veselja in zakoreninjen v Kristusu. Samo tak lahko sprejema družine v njihovem dejanskem bivanju, jim pomaga pri njihovem iskanju in jih hrabri pri njihovem hrepenenju. Zato naj ga odlikuje preudarnost, pravičnost in odločnost. Župnija bi morala postati »družina družin«, kjer se ohranja vera, molitev, romanja in praznovanja. Ker vera zakoncev peša in se je izgubil občutek za greh, mora biti vedno bolj prednostna naloga duhovnikov pastoralno vodenje ljudi. Poudariti je potrebno velik pomen vere, ki je zaklad. Pastoralna ljubezen, ki je pri tem duhovnikovo vodilo, je »ljubezen do Resnice«, ki je Gospod Jezus Kristus. To Resnico povejmo z nežnostjo matere in jasnostjo učiteljice. Za ta cilj je pomembno troje: priprava na zakon, ki se začne že v otroštvu, nato pripravo zaročencev in nadaljevanje s spremljanjem zakoncev po poroki.

V soboto dopoldne nam je bila predstavljena tema razdrtih družin, v katero sodijo zakon na poskušnjo, svobodne zveze, zgolj civilno poročeni katoličani, ločeni in razvezani, enostarševske družine. Kako jim pomagati v njihovi situaciji? V sinodalnem poročilu, ki nam ga je voditelj podal, je izpostavljeno, da jih sprejemamo in spremljamo potrpežljivo in obzirno ter iščemo nove pastoralne poti, ki vključujejo razlikovanje in vključevanje. Duhovniki naj jih spremljajo v skladu z naukom Cerkve in določili krajevnega škofa. Zelo lahko pomaga pogovor na duhovnem področju. Potrebne so ustanove za pogovor. Pri tem je zelo pomembna ustrezna vzgoja duhovnikov. Ti bodo namreč vprašani, ali so pomagali, da je kdo splezal iz dvoma, ki peha v strah in je pogosto vir osamljenosti. Cerkev oznanja Božje usmiljenje, ki

mora samo od sebe doseči srce in duha vsakega človeka. Vsa vsebina duhovne obnove je bila lepo prepletena z vsebino sinodalnega poročila in mislimi papeža Frančiška.

In še en poudarek za nas vse, ki nam ga je voditelj izpostavil ob koncu

duhovne obnove, ki smo jo zaključili s sveto mašo opoldne in skupnim kosilom z mislijo: »naj naše srce vedno znova krvavi za ljudi okoli nas, za vse h katerim bomo kot duhovniki poslani. Zelo nevarno je, ko srce pri duhovniku preneha krvaveti. Vsak dan se zato zjutraj vprašamo, ali moje srce še krvavi?«

Župnijski animator za duhovne poklice

— Stanislav Slatinek, *vodja Centra za duhovne poklice* —

ŽUPNIJSKI ANIMATORJI ZA POKLICE

Če je družina prvo semenišče, v katerem sinovi dobijo čut za pobožnost in molitev in ljubezen do Cerkev, potem je župnija najodličnejši kraj (par excellence), kjer lahko zorijo duhovni poklici. Naloga župnije je, da pospešuje različne poklicne pobude. V župnijskih skupnostih je zato treba ceniti vlogo animatorjev za poklice. To so možje in žene, ki s svojimi darovi in talenti v župniji pomagajo župniku in po svojih močeh prispevajo k razvoju poklicne pastorale. Od leta 2012 Center za duhovne poklice v nadškofij Maribor načrtno razvija projekt *župnijski animator za duhovne poklice*. Skrbi za njihovo vzgojo in izobrazbo. Prvi sadovi so že vidni. V vsaki župniji v nadškofiji se išče vernika laika, ki bo med ljudmi duša (anima) oziroma animator poklicne pastorale. Veliko župnij že ima animatorja za poklice, drugje pa se animatorja še išče. Prvi, ki so se na pobudo domačega župnika odzvali za to delo, so že prejeli posebno poslanstvo od nadškofa. Ker si v mariborski nadškofiji želimo, da bi se ta vnema za duhovne poklice med verniki laiki prebudila tudi po drugih škofijah, je prav, da na kratko predstavimo lik župnijskega animatorja za poklice.

POKLICANOST

Župnijski animator je poklic, ki prihaja od Boga, saj je Bog klicar vsakega poklica. Klic je kot trnek, ki ga Bog spusti do največjih globin srca in v človeku sproži skrivnostno hrepenenje po duhovnih poklicih. V Janezovem evangeliju beremo, kako so preprosti ljudje prišli k Filipu in mu rekli: »Radi bi videli Jezusa« (Jn 12,22). V verniku, ki začuti tako željo po Bogu, se spočne poklic animatorja. Ker si sam želi Jezusove bližine, zato gori od želje, da bi tudi druge vnel za Gospoda. Svojo poklicanost zaupa župniku in se ponudi, da bi v župniji postal delavec za duhovne poklice.

POSŁANSTVO

Župnijski animator je učenec, ki ga Jezus pošilja, da pripravi prostor za evharistijo. O poslanstvu župnijskega animatorja pripoveduje evangelist Matej. Jezus je poslal dva izmed učencev in jima rekel: »Pojdita v mesto in naproti vama bo prišel mož, ki bo nosil vrč vode. Pojdita za njim in tam, kjer bo vstopil, recita hišnemu gospodarju: »Učitelj pravi: Kje je moj prostor, kjer bi jedel pashalno jagnje s svojimi učenci?« In pokazal vama bo v nadstropju veliko jedilnico, pripravljeno in urejeno; tam nam pripravita.« Učenca sta odšla. Prišla sta v mesto in našla, kakor jima je povedal, in sta pripravila pashalno jagnje (Mt 14,13-16). Božja ljubezen priganja župnijskega animatorja, da srca ljudi (zlasti srca mladih fantov in deklet) spreminja v lep prostor, kamor bo lahko vstopil Jezus s svojimi učenci. Župnijski animator mehča in ogreva srca za Gospodov

prihod. Hkrati pa župnijski animator tudi sam od sebe v molitvi prinaša k Jezusu vse fante in dekleta, da bi se jih dotaknil, kot piše evangelist Matej: Tedaj so mu prinesli otroke, da bi položil nanje roke in molil (Mt 19,13).

IDENTITETA

Identiteto župnijskega animatorja za poklice lahko strnemo v pet točk: 1) Župnijski animator za duhovne poklice je kristjan – Kristusov učenec, ki živi sredi sveta in ima odprto srce za Boga. Zato veruje, upa in ljubi Cerkev, ki jo na tem svetu vodijo papež in škofje, ki so z njim v tesnem občestvu. 2) Zaveda se velike potrebe po duhovnih (tako duhovniških kot redovnih) poklicih, zato priznava, da so le-ti Božji dar in nenehno zaupljivo prosi Gospoda, da bi jih Cerкви velikodušno naklanjal. V župniji se čuti resnično odgovornega za razcvet duhovnih poklicev. 3) Z modrim pogledom odkriva načine, kako bi v svoji župniji pospešil rast duhovnih poklicev in pri tem ne pozabi tistih, ki so se od vere oddaljili. 4) Živo veruje, da so še posebej duhovniški poklici učinkovito orodje za zidanje Cerkev, tako da oznanjajo Božjo besedo, obhajajo zakramente – zlasti sveto evharistijo in sveto spoved – in vodijo Božje ljudstvo. 5) Pri opravljanju svojih nalog išče sodelavce in tesno sodeluje z župnikom, duhovniki in škofom ter skupaj z njimi pričuje za velikodušno podaritev Gospodu.

ODLIKE ŽUPNIJSKEGA ANIMATORJA

Od župnijskega animatorja za poklice se na splošno zahteva, da ga krasi duh poslušanja in čut ljubezni do Cerkev. Na splošno je župnijski animator izbran ali predlagan od župnika, da skupaj z njim v župniji skrbi za poklicno pastoralo. V župniji opravlja naslednje splošne naloge: 1) Vnet je za vse poklice, še posebej za poklice v duhovništvo in posvečeno življenje. 2) K delu in molitvi za duhovne poklice vabi vse v župniji, da bi jih vsaj nekaj pridobil za večjo odgovornost. 3) Išče stik z vsemi (v župniji, dekaniji in nadškofiji; še posebej se povezuje s Centrom za duhovne poklice), ki so jim duhovni poklici dragoceni. 4) Širi dobro ime o duhovnih poklicih. 5) Skrbi, da je v župniji zadosti literature o duhovnih poklicih. 6) Svojo župnijo obvešča o vseh dogodkih, ki so povezani z duhovnimi poklici. 7) Moli in se daruje za nove poklice, njihovo svetost in stanovitnost.

Poleg splošnih nalog ima župnijski animator za poklice tudi nekaj prednostnih nalog. Te so: 1) Spodbuja k ustanovitvi Molitvene zveze za duhovne poklice, če je v župniji še nimajo. 2) Predlaga, da se vsak dan vsaj del rožnega venca pred sv. mašo nameni za nove duhovne poklice. 3) Skrbi, da se mesečno daruje maša za duhovne poklice. 4) Ljudi vabi k obhajanju prvih četrtkov, petkov in sobot. 5) Sodeluje pri pripravi molitvenih dni za duhovne poklice.

Srečanje z župnijskimi animatorji je v meni prebudilo še večje zaupanje in zahvalo, da je nekdo v molitvi in priprošnji vedno prisoten s tistimi, ki so se odločili, ali se še odločajo za različne oblike posvečenega življenja. Zaznati je močen plamen, ki gori v srcih ljudi, da bi bilo več duhovnih in redovnih poklicev. Poudarjeno je bilo, kako velik vpliv ima pri tem družina, da je bistvenega pomena, pa tudi, naj bo naš pogled na široko odprt; samo tako bomo lahko opazili tiste, ki hrepenijo po posvečenem življenju, ter jim pomagali, da se znebijo strahu in uvidijo, kako lahko že en sam poklic združuje ljudi. Kakor pravi blaženi Slomšek: »Če hočeš druge vneti, moraš sam goreti.« Zato mora tudi tisti, ki hoče kaj narediti za duhovne poklice, najprej sam goreti in z molitvijo druge vnemati ter jih privabiti k sebi, obenem je tudi pomembno, da je zgleden kristjan, ki mu sveta evharistija ne predstavlja samo nekaj vsakdanjega, ampak mu predstavlja Življenje. Seme mora najprej umreti, da lahko obrodi obilo sadov, zato vas vabim, naj bo tudi naša molitev goreča, da jo bo Gospod uslišal in nam dal novih pričevalcev evangelija.

Center za duhovne poklice, ki deluje v Mariboru, je 16. in 17. oktobra pripravil izobraževanje (srečanje) za animatorje novih duhovnih poklicev. Izobraževanja smo se udeležili tudi bogoslovci mariborske nadškofije, ki smo se z voditeljema gospodom dr. Stanislavom Slatinekom in sestro Štefko Klemen srečali že v petek popoldne. Predstavila sta nam delo CDP-ja ter temo srečanja, sami pa smo se preizkusili tudi v pripravi načrta, kako privabiti družine, mlade, molivce ..., da bi skupaj delali za nove duhovne poklice. Sam sem obravnaval tematiko družine, in sicer kako družine čim bolj vključiti v delo za nove duhovne poklice. Naslednji dan pa smo se srečali z župnijskimi animatorji za duhovne poklice, ki so nam predstavili, kakšno je stanje po župnijah, v katerih delujejo. Nekateri udeleženci so nam predstavili, kaj storijo za nove duhovne poklice v župniji in s kakšnimi problemi se pri tem delu srečujejo. Sledilo je delo po skupinah, nato pa skupni plenum in predstavitev načrta, kako v delovanju župnije vključiti župnijske animatorje za duhovne poklice, molivce, družine, mlade in druge ter kaj storiti za rast duhovnih poklicev.

Mariborski bogoslovci z nadškofom v Logarski dolini.

Litanije vseh svetnikov na diakonskem posvečenju.

Bogoslovca ob grobu Matere Terezije v Kalkuti.

Diakoni na zahvalnem romanju v Rim.

Z misijonarjem Pedrom Opeko na misijonski vasi.

Celjski bogoslovci s škofom v Czestochowi.

Nedeljsko druženje bogoslovcev na gradu Otočec.

Novomeški bogoslovci s škofom v gozdu Martuljek.

Bogoslovci v ljubljanski operi na predstavi Carmen.

Počitniški dnevi bogoslovcev na otoku Pagu.

Septembrsko romanje bogoslovcev v Španijo.

Ustvarjanje pričujoče številke Virtuti & Mysis.